

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **P.N.**, bytem XX, zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Generálnímu řediteli Vězeňské služby České republiky**, Generální ředitelství Vězeňské služby, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2015, č. j. VS 28/014/006/2015-50/PERS/215,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 2. 10. 2015, č. j. VS 28/014/006/2015-50/PERS/215, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí ředitele Vazební věznice Liberec ve věcech služebního poměru ze dne 29. 4. 2014, č. j. VS 12/036/004/2013-9/PERS/200. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), mu byl uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu jednoho měsíce. Kázeňského přestupku se měl žalobce dopustit tím, že neplnil své služební povinnosti při výkonu služby, tedy porušením § 5 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky, bodu 2 písm. c) a n) Všeobecných povinností příslušníků VS zabezpečujících na oddělení výkonu vazby a trestu výkon dozorcí služby uvedené v Dokumentaci pro dozorcí službu Vazební věznice Liberec, a povinnosti uvedené v bodu 12 Popisu služebního místa. Uvedených porušení povinností se měl žalobce dopustit pozdním navedením odsouzených na vycházku a svévolným opuštěním dozorcího stanoviště, v rozporu se závazným vnitřním pokynem vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu – rozpisu vycházek, bez dostatečného

služebního důvodu a bez vědomí služebních funkcionářů, když se v době od 11:30 do 12:38 hodin nacházel mimo vězeňskou část vazební věznice ve vězeňské kantýně. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v nové formulaci výroku o vině žalobce, když žalovaný také doplnil, že žalobce konal službu na základě denního rozkazu vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu č. 038 na den 7. 2. 2014 a že z jeho přílohy č. 2 vyplývá, že žalobce měl přestávku na jídlo (oběd) stanovenou od 10:00 do 10:30 hodin a přestávku na oddech od 15:35 do 16:05 hodin a jinak byl povinen zdržovat se na dozorčím stanovišti č. 4 a plnit služební povinnosti. Žalovaný doplnil, že svým vědomým a úmyslným jednáním žalobce ve smyslu § 50 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru porušil základní povinnost příslušníka uvedenou v § 45 odst. 1 písm. a) zákona dodržovat služební kázeň podle § 46 odst. 1 zákona, která obdobně vyplývá z § 5 zákona č. 555/1992 Sb. Výrok o uložení kázeňského trestu byl žalovaným formulován zcela shodně jako v prvostupňovém rozhodnutí.

Žalobce, poté co vylíčil průběh správního a výsledek předchozího soudního přezkumného řízení, namítal, že změna výroku spočívala výlučně v jeho jiné formulaci, obsahově se na výroku nic nezměnilo. Změnu výroku žalobce nepožadoval, žalovaný k ní neměl důvod, postupoval proto v rozporu s § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru. Pokud ve výroku žalovaný uvedl, že žalobce měl plánovanou přestávku na jídlo a odpočinek od 10:00 do 10:30 hodin, upozornil žalobce na to, že v této době přestávku čerpat nemohl, protože jídelna začíná vydávat obědy až od 11:00 hodin, a že za nesprávně stanovenou přestávku byl inspektor dozorčí doby kázeňsky potrestán.

Podle žalobce bylo rozhodnutí vydáno po uplynutí propadné subjektivní lhůty uvedené v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. Nesouhlasil s tím, jak tuto otázku posoudil zdejší soud. Podle žalobce lze za počátek běhu lhůty považovat den 10. 2. 2014, kdy byla na oddělení prevence a stížností doručena stížnost odsouzených. Brojil proti tomu, aby pro běh subjektivní lhůty byla rozhodující okolnost, že stížnost odsouzených řešilo oddělení prevence a stížností Vazební věznice Liberec, které zpracovalo závěrečnou zprávu až dne 21. 3. 2014. Kdyby oddělení prevence a stížností řešilo stížnost několik měsíců, lhůta by podle výkladu zaujatého soudem nemohla běžet. K problematice běhu subjektivní prekluzivní lhůty žalobce odkázal na závěr Ústavní soud (sp. zn. IV. ÚS 946/09). K prověření stížnosti přitom mohlo dojít během několika hodin, nikoli 42 dnů.

Žalobce popsal, že byla provedena svědecká výpověď kantýnské V.B.. Ta připustila, že se žalobcem „někdy“ řešila otázky týkající se zásobování kantýny a podobně, zda tomu bylo onen den, si již nepamatovala. Žalovaný přesto vycházel z její původní výpovědi před orgánem oddělení prevence a stížností učiněné bez přítomnosti žalobce.

Protože zanikla odpovědnost za kázeňský přestupek uplynutím propadné doby, a žalovaný rozhodoval na základě neúplně provedených důkazů, které byly vzájemně rozporné, navrhoval žalobce, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí vydané v 1. stupni řízení, a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ke změně výroku došlo v souladu s § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru. Změna výroku byla vedena snahou o přesné vymezení kázeňského přestupku, nejednalo se o změnu zásadní. Žalovaný v souladu

se závazným právním názorem soudu napravil vady nalézacího řízení, doplnil výslech svědka, předal listinné a audiovizuální podklady právnímu zástupci žalobce, aby měl žalobce možnost se k nim vyjádřit. Provedené důkazy žalovaný opětovně zhodnotil. K námitce týkající se počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru žalovaný odkázal na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2015, č. j. 59 A 96/2014-38, jakož i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2003, č. j. 5 A 141/2002-21. K námitce hodnocení důkazů žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad rámec žalovaný podotknul, že pokud by otázky zásobování kantýny žalobce probíral v rámci výkonu funkce v odborovém orgánu, měl požádat služebního funkcionáře o služební volno, v souladu s § 69 odst. 5, § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru. Připomenul, že otázka zásobování vězeňské kantýny spadá do pravomoci ředitele věznice. Tvzení o jednání v kantýně označil žalovaný za účelové. Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

V replice žalobce namítal, že žádost o služební volno v rozsahu několika minut se v praxi nevyžaduje. Není dále podstatné, že pracovnice kantýny je zaměstnankyní jiného subjektu, žalobce má právo v zájmu příslušníků a zaměstnanců jednat s kýmkoli. Jednání o zásobování je sice v kompetenci ředitele věznice, to nevylučuje, aby žalobce z funkce zástupce odborů s pracovníci kantýny nedomlouval praktické věci.

Z předloženého spisového materiálu lze shrnout následující rozhodné skutečnosti:

Dne 10. 2. 2014 došla na žalobce oddělení prevence a stížností Vázební věznice Liberec anonymní stížnost na pozdní navedení odsouzených na vycházku ve dnech 6. a 7. 2. 2014. Oddělení stížností a prevence anonymní stížnost prošetřovalo. V rámci šetření se dne 4. 3. 2014 k věci dotazovalo žalobce. Dne 6. 3. 2014 se dotazovalo také dvou odsouzených. Téhož dne byl v rámci prováděného šetření pořízen úřední záznam o vyhodnocení kamerového záznamu ke dni 7. 2. 2014, kterým byla monitorována činnost žalobce též od 11:07 do 13:57 hodin uvedeného dne. Podle vyhodnocení kamerového systému žalobce odsouzené na vycházku navedl o 41 minut déle s tím, že údaje v knize odchodů a příchodů vězňů a přestávek a střídání dozorcích stanovišť neodpovídají časovým údajům zjištěným kamerovým systémem. Byly zajištěny rovněž záznamy průchodu žalobce jednotlivými dveřmi věznice. Dne 10. 3. 2014 žalobce vypovídal dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, k podané stížnosti. Dne 13. 3. 2014 podala vysvětlení Veronika Benešová, externí pracovnice vězeňské prodejny, která do úředního záznamu uvedla, že žalobce ji dne 7. 2. 2014 navštívil ve vězeňské prodejně, kde setrval asi hodinu v soukromém hovoru.

O výsledku šetření zpracovalo oddělení stížností a prevence dne 21. 3. 2014 zprávu č. j. VF-1263-ČJ-2014-800909-AV. Ve zprávě bylo uvedeno, že anonymní podání bylo prokázáno, a byly v ní shrnuty skutečnosti zjištěné k porušení povinností dozorce. Zpráva se opírala o šetření k realizaci vycházek dne 7. 2. 2014 dle knihy odchodů a příchodů vězňů, o prověření kamerového záznamu a o úřední záznam o vysvětlení sepsaném s V.B. Jako navrhané opatření mimo jiné zpráva uváděla zahájení řízení ve věcech služebního poměru se žalobcem. Dne 24. 3. 2014 podalo oddělení prevence a stížností návrh na zahájení řízení ve věcech služebního poměru.

Oznámení o zahájení kázeňského řízení ze dne 25. 3. 2014 bylo žalobci předáno téhož dne při ústním pohovoru. Při něm byl žalobce seznámen s tím, že dle závěrečné zprávy oddělení prevence a stížností ze dne 21. 3. 2014 je zde důvodné podezření ze spáchání kázeňského přestupku, kterého se měl žalobce dopustit dne 7. 2. 2014 porušením služební povinnosti tím, že se více než hodinu nacházel mimo dozorčí stanoviště a v důsledku toho nebyl dodržen časový rozvrh dne pro odsouzené. Po seznámení s obsahem oznámení o zahájení řízení byl žalobce poučen jako účastník řízení o svých právech a povinnostech, které vzal na vědomí. Uvedl, že podstata kázeňského řízení mu je zřejmá a k věci se písemně vyjádří, což také učinil. Bránil se tím, že pozdním navedením odsouzených na vycházku nedošlo ke škodlivému následku, nelze v něm shledat porušení služební povinnosti. Zpoždění vyvedení odsouzených vysvětloval tím, že řešil připomínky zaměstnanců ohledně zásobování kantýny z titulu funkce v odborovém orgánu.

Rozhodnutím ředitele Vazební věznice Liberec ze dne 29. 4. 2014, č. j. VS 12/036/004/2013-9/PERS/200, žalobci doručeným dne 30. 4. 2014, byl žalobce uznán vinným kázeňským přestupkem popsáním v úvodu rozsudku, za který mu byl uložen kázeňský trest. Ředitel vazební věznice v rozhodnutí uvedl, že s předpisy, ze kterých vyplývají služební povinnosti, byl žalobce prokazatelně seznámen a zjištěné skutečnosti vyplývají ze Závěrečné zprávy k anonymnímu podání ze dne 21. 3. 2013. Žalobce byl s podklady pro řízení seznámen a byl mu dán prostor pro vyjádření. Z úředního záznamu o podání vysvětlení kantýnské V.B. ze dne 13. 3. 2014 zřejmé, že se u žalobce jednalo o rozhovor kávy o soukromých záležitostech. Tím měl ředitel Vazební věznice Liberec tvrzení žalobce o řešení připomínek zaměstnanců ohledně sortimentu kantýny za vyvrácené, a proto účelové až nepravdivé. Dále se prvostupňové rozhodnutí zabývalo skutečnostmi, které ovlivnily rozhodování o výši kázeňského trestu. Proti prvostupňovému rozhodnutí o kázeňském přestupku se žalobce odvolal.

Rozhodnutím ze dne 8. 9. 2014, č. j. VS 28/013/004/2014-50-/PERS/205, generální ředitel Vězeňské služby České republiky žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil a žalobci nepřiznal náklady právního zastoupení.

Předmětné rozhodnutí žalovaného zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 15. 6. 2015, č. j. 5 9A 96/2014-38, pro vady řízení. Žalovanému vytknul, že závěry o spáchání kázeňského přestupku žalobce nezaložil na původních důkazech, které by byly provedeny přímo v řízení o kázeňském přestupku, ale pouze na závěrech Závěrečné zprávy ze dne 31. 3. 2014, která hodnotila podklady obstarané ještě v průběhu šetření oddělení stížností a prevence, které probíhalo před vlastním řízením. Soud rovněž vyslovil, že bylo porušeno žalobcovo právo klást svědkům otázky v rámci jeho práva na obhajobu dle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru, pokud bylo vycházeno pouze z úředního záznamu o vysvětlení podaném kantýnskou V.B. ze dne 13. 3. 2014, když nic nebránilo tomu, aby byla jako svědek vyslechnuta v řízení o kázeňském přestupku při zachování žalobcových procesních práv. Oproti tomu soud neshledal, že by rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo vydáno po uplynutí subjektivní dvouměsíční prekluzivní lhůty stanovené v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru.

Žalovaný, který byl vysloveným právním názorem soudu vázán, pokračoval ve vedení odvolacího řízení. Zajistil všechny podklady, které byly užity v řízení, včetně těch pořízených v rámci šetření oddělení stížností a prevence, včetně kamerových záznamů na DVD nosiči, a jejich kopie předal žalobci jako přílohy přípisu ze dne 10. 7. 2015. Současně byl žalobce vyrozuměn o právu navrhnout doplnění podkladů a vyjádřit se dne 24. 8. 2015 k podkladům před vydáním rozhodnutí ve věci. Dne 12. 8. 2015 žalovaný provedl svědecký výslech kantýnské V.B., v přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce.

Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2015, č. j. VS 28/014/006/2015-50/PERS/2015, žalovaný změnil výroků prvostupňového rozhodnutí o kázeňském přestupku a kázeňském trestu žalobce shora uvedeným způsobem. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel ze závěrů zrušujícího rozsudku zdejšího soudu. Setrval na tom, že rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo vydáno v subjektivní prekluzivní lhůtě 2 měsíců dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, neboť služební funkcionář se o jednání žalobce, které mělo znaky kázeňského přestupku, dozvěděl až dne 21. 3. 2014. Žalovaný dále konstatoval, že napravil vady řízení vytýkané soudem a zajistil všechny dostupné spisové materiály a provedl svědecký výslech kantýnské V.B.. Svědkyně si již detaily rozhovoru se žalobcem ze dne 7. 2. 2014 nepamatovala, připustila, že se žalobcem někdy otázky zásobování kantýny řešila. Její výpověď žalovaný vyhodnotil v kontextu toho, co svědkyně uvedla do úředního záznamu ze dne 13. 3. 2014, a neshledal v jejích tvrzeních rozpory. S ohledem na časový odstup považoval její vyjádření ze dne 13. 3. 2014 o tom, že šlo o předem dohodnutý soukromý rozhovor u kávy, jako zásadní a relevantní. Za rozhodující ovšem žalovaný považoval, že kantýnská potvrdila, že žalobce se v kantýně zdržoval od 11:30 do 12:38 hodin. To potvrzují i záznamy z kamerového systému o průchodech žalobce jednotlivými dveřmi podle čipové karty. Po vyhodnocení všech materiálů a kamerových záznamů shledal žalovaný vinu žalobce prokázanou. Jeho protiprávní jednání bylo zjištěno v souvislosti s šetřením anonymní stížnosti odsouzených, samo pozdní navedení na vycházku nebylo vyhodnoceno jako natolik závažné, ovšem bylo zjištěno, že žalobce svévolně opustil své stanoviště a více jak hodinu se zdržoval v rozporu se služebními předpisy ve vězeňské kantýně, kde se bavil s kantýnskou o soukromých záležitostech, neplnil tak povinnosti uložené mu služebními předpisy a popisem služebního místa, jak byly dány denním rozkazem vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu č. ■■■ na den 7. 2. 2014, podle něhož byl žalobce velen na stanoviště č. ■■■, přičemž podle přílohy č. ■■■ měl stanovenou přestávku na jídlo od 10:30 do 11:00 hodin a přestávku na odpočinek do 15:15 do 16:05 hodin; a Všeobecnými povinnostmi příslušníku VS zabezpečujících na oddělení výkonu vazby a trestu výkon dozorcí služby, když s popisem služebního místa byl žalobce seznámen. Žalovaný tedy uzavřel tím, že pokud se žalobce pohyboval v objektu vězeňské kantýny mimo dobu oběda a přestávky na oddech, pohyboval se mimo vymezené stanoviště č. ■■■ a neplnil služební povinnosti, spočívající v navedení odsouzených z oddílu D na vycházku. Dále se žalovaný věnoval výši kázeňského trestu a ztotožnil se závěry služebního funkcionáře rozhodujícího v 1. stupni řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v souladu s dispoziční zásadou ovládající

správní soudnictví, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k následujícím závěrům.

Předmětem soudního přezkumu je opětovně rozhodnutí ve věci kázeňského přestupku příslušníka Vězeňské služby České republiky vydané v řízení o kázeňském přestupku podle zákona o služebním poměru.

Otázkou, zda bylo rozhodnutí o kázeňském trestu vydáno v zákonné subjektivní, svou povahou prekluzivní lhůtě, se již zdejší soud zabýval ve zrušujícím rozsudku ze dne 15. 6. 2015, č. j. 59 A 96/2014-38, a neshledal důvod odchýlit se od svých dříve vyslovených závěrů, jimiž byl žalovaný v dalším řízení vázán.

Podle § 186 odst. 9 věta první zákona o služebním poměru *kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do dvou měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku.*

Nejvyšším správním soudem bylo judikováno (srov. např. rozsudek ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009-76, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), že v zákonné subjektivní dvouměsíční lhůtě musí být příslušníku prvostupňové rozhodnutí o kázeňském přestupku doručeno. V souzeném případě je sporný počátek běhu subjektivní lhůty pro uložení kázeňského přestupku. Pro počátek běhu této lhůty je rozhodující okamžik, kdy se služební funkcionář obeznámil se skutkovými okolnostmi případu v takovém rozsahu, že je možné i předběžné právní hodnocení. Není podmínkou, aby šlo o informaci zvláště kvalifikovanou, vázanou na jiné (např. disciplinární) řízení, nebo že by taková informace musela pocházet jen z určitého zdroje. Postačí, že informace má takovou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečí, že řízení o propuštění ze služebního poměru nebude zahajováno na základě informací nijak neověřených, nejasných, či zřetelně nevěrohodných (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2003, č. j. 5 A 141/2002-21).

Pro běh subjektivní dvouměsíční lhůty pro uložení kázeňského trestu nebyl rozhodný již den 10. 2. 2014, kdy byla oddělení prevence a stížností doručena anonymní stížnost odsouzených na žalobce, která se týkala pozdního odvedení odsouzených na vycházku. Soud musí dát naopak za pravdu žalovanému, že anonymní stížnost odsouzených na příslušníka vězeňské služby není bez dalšího pro služební funkcionáře informací dostatečně určitou a natolik věrohodnou, která by dokládala podstatné skutkové okolnosti pro předběžné právní vyhodnocení, že se jedná o určitý kázeňský přestupek. Teprve v rámci šetření oddělení prevence a stížností byly zjištěny další dostatečně přesné informace, týkající se jednání žalobce v rámci plnění služebních povinností dne 7. 2. 2014, které umožňovaly předběžný právní závěr o naplnění znaků skutkové podstaty určitého kázeňského přestupku. S výsledky šetření byl ředitel Vazební věznice Liberec jako služební funkcionář seznámen dne 24. 3. 2014 a od tohoto dne se odvíjí počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k rozhodnutí o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu. Pokud bylo prvostupňové rozhodnutí žalobci doručeno dne 30. 4. 2014, pak se tak stalo při dodržení subjektivní dvouměsíční lhůty podle § 186 odst. 9 věta první zákona o služebním poměru.

Pro úplnost soud dodává, že pokud by naopak služební funkcionář zahájil kázeňské řízení již a pouze na základě anonymní stížnosti odsouzených, byť v ní byl žalobce jmenovitě zmíněn a bylo odsouzenými popsáno tvrzené pochybení, vedl by řízení na základě nejasných, neúplných a především neověřených anonymních informací, které nadto pocházely od odsouzených osob, což jistě nebylo účelem zákonné úpravy. Pokud se žalobce v daném případě dovolává závěrů Ústavního soudu z nálezu sp. zn. I. ÚS 947/09, pak soud musí žalobci oponovat tím, že v jeho případě se nejednalo o několikaměsíční šetření, které by jakkoli vykazovalo znaky libovolného prodlužování právní nejistoty na straně žalobce. Soud přitom vycházel z konkrétních okolností případu, nikoli z žalobcem předestřených hypotéz. Zároveň soud dodává, že v souzeném případě byla dodržena i objektivní jednoroční lhůta dle § 186 odst. 9 věta druhá zákona o služebním poměru, jež plyne od spáchání kázeňského přestupku dne 7. 2. 2014. Odpovědnost žalobce za kázeňský přestupek z důvodu uplynutí lhůt stanovených zákonem nezanikla.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný pristoupil ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí v rozporu s § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, podle něhož *[j]sou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí*, ačkoli se na výroku rozhodnutí nic obsahově nezměnilo a žalobce změnu nenavrhoval, neuvádí, jak jej postup žalovaného zkrátil na jeho právech. Žalovaný postup podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru odůvodnil potřebou upřesnit a lépe formulovat výrok prvostupňového rozhodnutí, což nelze v obecné rovině vyloučit, a žalobce proti uvedeným důvodům konkrétně nebrojí.

Zda žalobce mohl či nemohl s ohledem na provoz jídelny čerpat stanovenou přestávku na jídlo a zda byl za nesprávně stanovenou přestávku inspektor dozorčí služby kázeňsky potrestán, jak je zmíněno v žalobě, nebylo v řízení o kázeňském přestupku a vydaných rozhodnutích vůbec zjišťováno a řešeno. V řízení vedeném služebními funkcionáři a ostatně ani před soudem žalobce netvrdil, že by snad v inkriminované době, kdy pobýval mimo dozorčí stanoviště č. 4, čerpal přestávku na jídlo. Konkrétní vady řízení či nezákonnost rozhodnutí ve spojení s uvedením času přestávky na jídlo žalobce opět neuplatňuje.

Soud se dále zabýval námitkami týkajícími se neúplnosti provedených důkazů a jejich vzájemné rozpornosti.

Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že *služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí*. V řízení o kázeňském přestupku se pak správní řád jako obecný procesní předpis použije na otázky, které zákon o služebním poměru neřeší jinak (vztahem správního řádu a zákona o služebním poměru se zabývá např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 62/2014-69), tedy uplatní se v něm zásada volného hodnocení důkazů s tím, že služební funkcionář je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, na jakých důvodech výrok rozhodnutí stojí a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů.

Předně je třeba uvést, že žalobce uplatnil námitku neúplnosti provedených důkazů a jejich vzájemných rozporů zcela obecně. Neupřesnil, jaké další pro věc rozhodné skutečnosti považoval za potřebné v řízení o kázeňském přestupku zjistit, případně jaké další důkazy byl žalovaný povinen provést a neučinil tak. Nespecifikoval ani, jaké důkazy žalovaný nehodnotil správně a dostatečně, jaké rozpory z důkazů plynoucí má na mysli. Není na soudu, aby za žalobce procesní pochybení žalovaného, která se týkají nedostatků skutkových zjištění a hodnocení důkazů, domýšlel. Soud tak může v reakci na obecnou výtku žalobce také jen v obecné rovině konstatovat, že skutková zjištění považuje pro posouzení žalobcova jednání za dostatečná a nikoli rozporuplná.

Jednání žalobce, ve kterém bylo shledáno porušení služebních povinností, měl žalovaný za dostatečně prokázané kamerovými záznamy, které byly vyhodnoceny v úředním záznamu ze dne 6. 3. 2014, a záznamy o průchodu jednotlivými dveřmi za pomoci čipové karty. Teprve k nim přistupuje hodnocení svědecké výpovědi Veroniky Benešové, přičemž žalovaný zdůraznil, že svědkyně přítomnost žalobce ve vězeňské prodejně v uvedenou dobu potvrdila. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí znovu vycházel i z úředního záznamu o vysvětlení podaném V.B. dne 13. 3. 2014, která byla uvedeného dne sice poučena o následcích uvedení nepravdivých nebo neúplných údajů, ovšem žalobci bylo upřeno právo být její výpovědi přítomen a klást jí otázky, nevedl tento postup soud k tomu, aby napadené rozhodnutí tentokrát zrušil pro vady řízení. Totiž i při odhlédnutí od zmíněného úředního záznamu o vysvětlení poskytnutého V.B. lze na základě ostatních podkladů, které měl žalovaný po doplnění v další fázi odvolacího řízení k dispozici (a to právě záznamů z kamerového systému a záznamu o průchodu jednotlivými dveřmi, dále denního rozkazu č. 038 včetně jeho přílohy č. 2), učinit závěr, že skutkový základ, který vzal žalovaný za prokázaný, ob stojí (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24, publ. ve Sb. NSS 2938/2014). Ostatně konkrétním skutkovým zjištěním žalovaného se žalobce nebrání, ani neuvádí, jak by mohla ovlivnit závěry o naplnění skutkové podstaty uvedeného kázeňského přestupku, případně kázeňského trestu.

Žádný žalobní bod, který by se týkal právního posouzení žalobcova jednání, nebyl v žalobě uplatněn, žalovaný se k otázce jednání o zásobování kantýny z titulu výkonu funkce odborového orgánu vyjadřoval nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto se soud již nezabýval žalobcovými výhradami ohledně služebního volna podle § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru. Soud na tomto místě připomíná, že rozsah soudního přezkumu je zásadně vymezen žalobními námitkami uplatněnými ve lhůtě dle § 71 odst. 2 věta třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.

Ze shora uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

Ve věci rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce a presumovaného souhlasu žalovaného.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. účastník, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady přesahující rámec běžné činnosti správního

orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 5. dubna 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu